

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

🌀 בְּמִדְבָּר – נְשִׂיא 🌀

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק כ"ו

קונטרס 536

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ספר

הצדיקים והזהר

עבודות, הנהגות ומעשים מצדיקי אמת בדורות
האחרונים בענין הלמוד בספר הזהר הקדוש

(א) הגאון מלמוד בחלום פשט להגאון רבי יוסף חיים זוננפלד

עד כמה היו נימי נפשו של רבנו [הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד] קשורים בתורתו של הגר"א מוילנא, ועד כמה הייתה חקוקה בלבו דרך למודו, תעיד העובדא המעניינת אשר בנו רבי מרדכי היה מספר: "עובדא זו" היה רבי מרדכי אומר, "לא התיר לי אבא מארי לספרה אלא לאחר פטירתו מן העולם, וכה היה מעשה: באחד הימים בבוקרו של יום, רואה אני והנה פני אבא אינם כתמול שלשום, אלא שמאירים שבעתים, עיניו צוהלות וכל כלו מקרין, הדבר עורר בי פליאה נשגבה כי כמעט ולא ראיתיו מעולם במצב כעין זה, הבנתי מיד כי דברים בגו, ועל אף שלא רציתי להפריעו בעידן זה, לא יכלתי להתאפק וישאלתיו על כך.

"באמת" היה רבי מרדכי מאריך בספורו, "שבבתחלה סרב אבא מלדבר על כך, אך מכיון שהפצרתני בו גילה לי, שזה מימים ימימה יש לו שעור קבוע בזהר הקדוש", "והנה" שח אבא מארי: "כל יום אתמול עמלתי על מאמר אחד שהקשה לי, ופותר אין, אך כאשר שכבתי בלילה על מטתי, והנה בחלומי רואה אני את הגאון החסיד רבנו אליהו מוילנא, יושב על ידי בפנים מסבירות ומבאר לי את פרושו של המאמר בטוב טעם, מובן שמיד בקומי בבקר לקחתי את הספר הקדוש לעין בו, והנה נאמנו הדברים, ונפלאו, והרי על כך הנך רואה שהנני שש ושמח כמוצא שלל רב".

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהֱר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשַׁדִּי חֲמוּד (מַעְרַכְתָּ מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהֱר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהֱר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהֱר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהֱר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֶן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהֱר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר; ומיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ב) נדווי לאַחד שזלזל בתקוני זהר עם באור הגר"א ז"ל

עוד מעשה פלא הקשורה לקשר הנפשי של רבנו להגר"א, שגורה על פי זקני ירושלים: הנה זה כאשר תלמיד חכם חשוב, נדה לאחד שנהג זלזול בספר "תקוני זהר" עם באור הגר"א מקורבי האיש שמעו את העובדא ונתרחקו ממנו כדין, בני משפחתו אצו אל רבנו הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל בקשוהו שיצוה להמנדה שיבטל נדויו, אלא שלתמהוכם, כיון ששמע רבנו את העובדא הצדיק את המנדה והזכירו לטובה, לימים נפטר המנדה בחול המועד סכות ביום היארצייט של הגר"א, עם הארבע מינים בידו כמספר על הגר"א, ורבנו לווהו עד מקום מנחתו והוא בעצמו הטמינו בקברו.

ג) הרב מכניס בחרם אחד שצחק על הזהר של הגר"א זצ"ל

ומרגלא בפומיה לומר שלהגר"א נתגלה הקץ, רק מתוך שלמד את כל התורה בלה לשמה, כלומר כדי לעמד על עומק פרושה האמתית, הרי כשהגיע לפסוקים שבדניאל "כי למועד מועדים וחציו" שבהם מרמז הקץ, נתגלה לו גם שם הפרוש האמתית שאם לא כן לא היה ממשיך הלאה, ולכן גם גזר על כך בשבועה, שהרי הוא ידע שכל העוסק בתורה רק לשמה, יכול להגיע לידי דרקה זו.

(ספר מרא דארעא ישראל על רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל - תודה רבה להרה"ג רבי שלמה דוד פישר שליט"א, ששלח לנו המאמר הזה)

ד) רבי ישראל משה דושינסקי זצ"ל גאב"ד עדה החרדית

שוחחתי עם מחתני כ"ק מרן רבי יוסף צבי האדמו"ר מדושינסקי שליט"א על ענין למוד הזהר של אביו הגאון הקדוש כבוד קדשת אביו [מחתני] מרן רבי ישראל משה זצ"ל גאב"ד עדה החרדית בירושלים עיר הקדש תובב"א:

ספר לי איך שאביו הגאון הקדוש זצ"ל היה לומד כל ליל שבת זהר הקדוש פרשת השבוע, וכששאלתי אותו על זקנו הגאון הקדוש מרן רבי

שְׁעוֹשֶׂה יַחֲדָה זֶה כְּרֵאוֹי כְּפִי
שְׁאֲמַרְנוּ, אֲשֶׁר־י חָלְקוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי יוֹדֵעַ לְסַדֵּר
שְׂבַח רְבוּנוֹ וַיַּחֲדֵד רְבוּנוֹ, וְלֹא
עוֹד, אֲלֵא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּבַּח בּוֹ. עֲלֵיו כְּתוּב, (ישעיה מט)
וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בְּךָ אֲתַפְאֵר.

רְבִי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (תהלים כה) לְדוֹד
אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא אֱלֹהִי בְּךָ
בְּטַחְתִּי וּגו'. מֵה רָאָה דוֹד לְסַדֵּר
שְׂבַח זֶה כִּכֵּה? וְכֹל הַשְּׂבַחִים
שֶׁהֵם בְּא"ב, כָּלֶם שְׁלָמִים, וְזֶה
חֶסֶד, שְׁאִין בּוֹ ו'? וְלָמָּה סִדְּרָה זֶה
לְפַל עַל אַפִּים?

אֲרָא סוּד עֲלִיּוֹן הוּא גְּנוּז בֵּין
הַחֲבָרִים. בְּשַׁעֲה שְׁנַכְנֵס הַלֵּילָה,
(ישולט) הַעֵץ הַתַּחְתּוֹן שֶׁהַמּוֹת תְּלִי
בוֹ, פּוֹרֵשׁ עֲנָפָיו וּמְכַסֶּה הַכֹּל. וְעַל
כֵּן מִחֲשִׁיף, וְכֹל בְּנֵי הָעוֹלָם
טוֹעֲמִים טַעַם הַמּוֹת, וּמְקַדִּים
אֲדָם וְנוֹתֵן פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ, וּמְפַקֵּד
בְּיָדוֹ בְּפַקְדוֹן. וּמִשׁוּם שְׁלוֹקֵם
אוֹתָם בְּפַקְדוֹן, חוֹזֵר הַפְּקֻדוֹן
לְבַעֲלֵיו בְּשַׁעֲה שְׁמַגִּיעַ הַבֶּקֶר.
כְּשִׁמְגִיעַ הַבֶּקֶר וְחוֹזֵר אֵלָיו
פְּקֻדוֹנוֹ, צָרִיף לְבָרַךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא הַנְּאֻמָּן הָעֲלִיּוֹן.
אֲחֵרֵי שָׁקֵם, נִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת,
מִתְעַטֵּר בַּתְּפִלִּין, מִתְפַּסֵּה בְּכַסּוֹ
צִיצִית, נִכְנָס וּמְטַהֵר עֲצָמוֹ
בְּקַרְבָּנוֹת בַּתְּחִלָּה, אַחֵר כֵּן מְקַבֵּל
עֲלָיו עַל מַלְכוּת בְּסִדְּרוֹ שֶׁל שְׂבַחֵי
דָּוִד, שֶׁהֵם סִדְּרוֹ שֶׁל עַל מַלְכוּת.
וּבְסִדְּרוֹ שְׂבַח זֶה מְשַׁרְה עֲלָיו
אוֹתוֹ עַל. אַחֵר כֵּן סִדְּרוֹ תְּפִלַּת
מִיֵּשֶׁב, וּתְּפִלַּת מַעֲמֵד, לְקַשְׁרָם
כְּאַחַד.

בֵּא רָאָה סוּד הַדְּבָר, אֵף עַל גַּב
שֶׁתְּפִלָּה תְּלִוּיָה בְּמַלְל וְדַבּוּר הִפָּה
- הַכֹּל תְּלִוּי בְּעַקֵּר הַמַּעֲשֶׂה
בַּתְּחִלָּה, אַחֵר כֵּן דַּבּוּר וּבְמַלְל

אִיתְחַזִּי לִי, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַנֵּשׁ. מֵאֵן דְּעַבִּיד
(דף ק"כ ע"ב) יַחֲדָה דָּא כְּדָקָא חֲזִי כְּמָה דְאַמִּינָא,
זְכָאָה חוֹלְקִיָה בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי,
דְּהָא יוֹדֵעַ לְסַדֵּרָא שְׂבַחָא דְמֵאֲרִיָה, וַיַּחֲדָה
דְּמֵאֲרִיָה, וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְקוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁתַּבַּח בִּיה. עֲלִיָה פְתִיב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי
עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר.

רְבִי שְׁמַעוֹן פְּתַח (תהלים כה) לְדוֹד אֵלֶיךָ יִי נִפְשִׁי
אֲשָׂא אֱלֹהִי בְּךָ בְּטַחְתִּי וּגו', מֵאֵי קָא חֲמָא
דָּוִד לְסַדֵּרָא הָאֵי שְׂבַחָא הַכִּי. וְכִלְהוּ שְׂבַחֵי
דְּאִינוּן בְּאַלְפָא בֵּיתָא כְּלְהוּ שְׁלָמִין, וְהָאֵי
חֶסֶדָא דְלֹא אִית בִּיה ו'. וְאַמֵּאי סִדְּרָא דָּא
לְמַנְפַל עַל אַנְפִּין.

אֲרָא (תא תו) רְזָא עֲלָאָה הוּא, גְּנִיז בֵּין חֲבָרִיָּא.
בְּשַׁעֲתָא דְלִילִיא עָאל, (ישלמא) אֵילָנָא
תַּתְּאָה דְתְּלִיָּא בִּיה מוֹתָא פְּרִישׁ עֲנָפוֹי וּמְכַסֵּיָא
לְכֻלָּא. וְעַל דָּא אֲתַחֲשֵׁף. וְכֹל בְּנֵי עֲלָמָא טַעֲמִין
טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְאַקְדִּים בְּר נֶשׁ וַיְהִיב לִיָה
פְּקֻדוֹנָא דְנִפְשִׁיָה, וְאַפְקִדִּיה בִּידִיָה בְּפַקְדוֹנָא.
וּבְגִין דְנִטִּיל לוֹן בְּפַקְדוֹנָא, תָּב פְּקֻדוֹנָא
לְמֵאֲרִיָה בְּשַׁעֲתָא דְאַתִּי צַפְרָא. כִּד אֲתִי צַפְרָא
וְתָב לְגַבִּיָה פְּקֻדוֹנִיָה, בְּעִי לְבָרְכָא לִיָה
לְקוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְּאִיָהוּ מְהֵימְנָא עֲלָאָה.

לְבַתֵּר דְקָם, עָאל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, מַעֲטֵר
בְּטוֹטְפִי. אֲתַכְסִי בְּכִסּוֹי דְצִיצִית.

עָאל וּמְדַפֵּי גְרַמִּיָה בְּקוֹרְבָנִין בְּקֻדְמִיתָא. לְבַתֵּר
קָבִיל עֲלִיָה עוֹל מַלְכוּתָא בְּסִדְּרוֹא דְשְׂבַחֵי
דְדָוִד, דְּאִינוּן סִדְּרוֹא דְעוֹל מַלְכוּתָא. וּבְסִדְּרוֹא
דְשְׂבַחָא דָּא, אֲשֶׁרָא עֲלִיָה הָהוּא עוֹל. לְבַתֵּר
סִדְּרוֹא דְצִלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, וְצִלוֹתָא דְמַעוֹמֵד,
לְקַשְׁרָא לוֹן כְּחָדָא.

הָא חֲזִי רְזָא דְמִלָּה אֵף עַל גַּב דְצִלוֹתָא תְּלִיָּא

בְּמַלּוּלָא וְדַבּוּרָא דְפּוּמָא, כְּלָא תְּלִיָּא בְּעַקֵּרָא דְעוֹבְדָא בְּקֻדְמִיתָא,

הפה. איזה מעשה? אלא אותו מעשה שעושה האדם בתחלה כמו תפלה זו. ולא יתפלל אדם תפלה, עד שיראה מעשה בתחלה כמו התפלה.

מעשה ראשון (בראשונה מעשה) בשעה שאדם קם - צריך לטהר עצמו בתחלה, ואחר כך יקבל עליו על זה, יפרש על ראשו פריסת מצוה. אחר כך יקשר קשר היחוד, שהם תפלין, (מהו תפלין?) תפלה של ראש ושל יד, ולתקנם בקשר אחד בשמאל ועל הלב, כפי שבארנו (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וגו'. וכתוב (שם ח) שימיני כחותם על לבך כחותם על זרועך. והרי בארנו. וזהו המעשה שבתחלה.

אחר כך, בשעה שאדם נכנס לבית הכנסת, יטהר עצמו בתחלה בקרבנות, בדבור הפה, אחר כך יקבל עליו על מלכות זה, לפרש על ראשו (פרישת מצוה) בשבחי דוד המלך, כמו המעשה שפורס על ראשו פרישת מצוה. אחר כך תפלת מישב כנגד תפלין של יד, ואחר כך תפלת מעמד שהיא כנגד תפלין של ראש. וזה כמו זה. מעשה כמו דבור. ודאי במעשה ודבור תלויה התפלה.

ואם פוגם את המעשה, הדבור לא מוצא מקום ששורה בו, וזו לא תפלה, ונפגם האיש ההוא למעלה ולמטה, (ולא עוד, אלא) שצריך להראות מעשה ולמלל דבור עליו, וזהו תפלה שלמה. אוי לאיש שפוגם בתפלתו, עבודת רבנו, עליו כתוב (ישעיה א) כי תבאו לראות פני וגו'. גם כי תרבו תפלה אינני שמע. שהרי במעשה ודבור הדבר תלוי.

צלותיה, פולחנה דמאריה. עליה פתיב, (ישעיה א) כי תבואו לראות פני וגו'. גם כי תרבו תפלה אינני שומע, דהא בעובדא ובמלווא תליא מלתא.

ולבִּתְר בְּדַבּוּרָא וּבְמַלּוּלָא דְפּוּמָא. מָאן עוּבְדָא, אֵלָא הֵוּא עוּבְדָא דְעַבִּיד בְּר נִש בְּקַדְמִיתָא, כְּגוּוּנָא דְצִלוֹתָא הוּא, וְלֹא יִצְלִי בְר נִש צִלוֹתָא, עַד דִּיתְחַזִּי עוּבְדָא בְּקַדְמִיתָא כְּגוּוּנָא דְצִלוֹתָא.

עוּבְדָא דְקַדְמִיתָא (ס"א בקדמיתא עובדא) בְּשַׁעְתָּא דְבַר נִש קָאִים, בְּעֵי לְדַכָּא גְרַמִּיה בְּקַדְמִיתָא. וּלְבִתְר יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוּל, לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ פְּרִישׁוֹ דְמִצְוָה. לְבִתְר יִתְקַשֵּׁר קִשּׁוּרָא דִּיחֻדָּא דְאִינוּן תְּפִלִּין, (מהו תפלין?) תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ, וְשֶׁל יָד. וְלֹאֲתַקְנָא לּוּן בְּקִשּׁוּרָא חָדָא בְּשִׁמְאַלָּא, וְעַל לְבָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא (שיר השירים ב) שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וְגו'. וּכְתִיב (שיר השירים ח) שִׁימִנִי כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ. וְהָא אוּקִימָנָא. וְדָא הוּא עוּבְדָא בְּקַדְמִיתָא.

לְבִתְר בְּשַׁעְתָּא דְבַר נִש עָאל לְבֵי כְּנִישָׁתָא, יְדִכִּי גְרַמִּיה בְּקַדְמִיתָא, בְּקַרְבְּנִין, בְּמַלּוּלָא דְפּוּמָא. לְבִתְר יִקְבַּל עֲלֵיהּ הַאי עוּל מַלְכוּת, לְפָרְשָׁא עַל רִישֵׁיהּ (פְּרִישׁוֹ דְמִצְוָה) בְּשִׁבְחֵי דְדוּד מְלָכָא. כְּגוּוּנָא דְעוּבְדָא דְפְרִישׁ עַל רִישֵׁיהּ פְּרִישׁוֹ דְמִצְוָה. וּלְבִתְר צִלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, לְקַבַּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד. לְבִתְר צִלוֹתָא דְמְעוּמָד, דְהִיא לְקַבַּל תְּפִלָּה דְרִישָׁא. וְדָא כְּגוּוּנָא דְדָא. עוּבְדָא כְּגוּוּנָא דְדַבּוּרָא. וְדָאִי בְּעוּבְדָא וּבְמַלּוּלָא תְלִיָּא צִלוֹתָא.

וְאִי פְגִים עוּבְדָא, מַלּוּלָא לָא אֲשַׁכַּח אַתְר דְשְׂרִיָּא בֵּיהּ, וְלֹאֵו אִיהוּ צִלוֹתָא, וְאֲתַפְגִּים הֵוּא בְר נִש לְעִילָא וְתַתָּא. (ולא עוד אלא) דְבַעֲיָנָן לְאַחֲזָא עוּבְדָא, וְלְמַלְלָא מַלּוּלָא עֲלֵיהּ, וְדָא הוּא צִלוֹתָא שְׁלִים. וּוִי לִיה לְבַר נִש דְפְגִים

צלותיה, פולחנה דמאריה. עליה פתיב, (ישעיה א) כי תבואו לראות פני וגו'. גם כי תרבו תפלה אינני שומע, דהא בעובדא ובמלווא תליא מלתא.

בא ראה, כִּי־נִין שְׂאֵדָם עוֹשֶׂה תְּפִלוֹת כָּךְ, בְּמַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּר, וְקוֹשֵׁר קֶשֶׁר הַיְחוד, נִמְצָא שְׁעַל יָדוֹ מִתְּבַרְכִּים עֲלִיּוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים. וְאֵז צִרִיף הָאֵדָם לְהַרְאוֹת עֲצָמוֹ, אַחֲרֵי שְׁסִיִּם תְּפִלַּת עֲמִידָה, כְּאֵלּוֹ נִפְטָר מִן הָעוֹלָם, שְׁהָרִי נִפְרָד מֵעַץ הַחַיִּים וְכִנֵּס רַגְלָיו לְאוֹתוֹ עַץ הַמְּנוֹת, שְׁהַחֲזִיר לוֹ פְּקֻדוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (בְּרַאשִׁית מַט) וַיִּאָּסֶף רַגְלָיו אֶל הַמַּטֵּה, שְׁהָרִי הוֹדָה עַל חֲטָאָיו וְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם.

עֲבָשׁוּ צִרִיף לְהִתְכַּנֵּס לְאוֹתוֹ עַץ הַמְּנוֹת, וְלִנְפֵל וְלוֹמַר אֵלָיו, אֱלֹהֵי ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא. בְּהִתְחַלֵּה נִתְתִּי לָךְ בְּפְקֻדוֹן. כַּעַת שֶׁקְּשַׁרְתִּי אֶת הַיְחוד וְעִשִׂיתִי מַעֲשֵׂה וּבְדַבּוּר כְּרִאִי וְהוֹדִיתִי עַל חֲטָאֵי, הָרִי נִפְשִׁי מִסְרְתִּי לָךְ בְּיָדָי.

וַיִּרְאֶה אָדָם עֲצָמוֹ כְּאֵלּוֹ נִפְטָר מִהָעוֹלָם, שְׁנִפְשׁוֹ מִסַּר לְמִקוֹם הַמְּנוֹת הַזֶּה, מִשׁוּם כָּךְ אֵינן בּוֹ וְאִ"ו, שְׁנֵא"ו עַץ הַחַיִּים הוּא, וְזֶה עַץ הַמְּנוֹת הוּא. וְזֶה כָּאֵל לְהַשְׁמִיעֵנוּ, שְׁסוֹד הַדְּבָר (מִהַ בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ סוֹד הַדְּבָר) - שְׁלִישׁ חֲטָאִים שֶׁלֹּא מִתְּכַפְּרִים עַד שְׁנִפְטָר הָאָדָם מִהָעוֹלָם, זֶהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה כב) אִם יִכְפַּר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תִּמְתּוּן. וְזֶה נִתַּן עֲצָמוֹ וְדָא לְמוֹת וּמִסַּר נִפְשׁוֹ לְמִקוֹם זֶה, לֹא בְּפְקֻדוֹן כְּמוֹ בְּלִלְיָהּ, אֲלֵא כְּמִי שְׁנִפְטָר מִהָעוֹלָם וְדָא.

וְתִקְוֵן זֶה צִרִיף בְּכֹנֶנֶת הַלֵּב, וְאֵז הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עֲלָיו וּמְכַפֵּר לוֹ עַל חֲטָאָיו. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שִׁיּוּדַע לְפַתּוֹתוֹ וְלַעֲבַד לְרַבּוֹנוֹ בְּרִצּוֹן וּבְכֹנֶנֶת הַלֵּב. אוֹי לְמִי שֶׁבָּא לְפַתּוֹת לְרַבּוֹנוֹ בְּלֵב רְחוּק, וְלֹא בְּרִצּוֹן, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם יִכְזְבוּ לוֹ וְלִפְסָם לֹא נִכְוֵן

הָא חֲזִי, כִּי־נִין דְּבַר נֶשׁ עֲבִיד צְלוֹתָא כְּגוֹוְנָא דָא, בְּעוֹבְדָא וּבְמַלּוּלָא, וְקֶשֶׁרִי קֶשׁוּרָא דִּי־חֻדָּא, אֲשֶׁתְּכַח דְּעַל יְדֵיהּ מִתְּבַרְכֵן עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. כְּדִין בְּעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַחֲזָאָה גְרַמְיָה, בְּתַר דְּסִיִּים צְלוֹתָא דְּעֲמִידָה, כְּאֵלּוֹ אֲתַפְטָר מִן עֲלֵמָא, דְּהָא אֲתַפְרֵשׁ מִן אֵילְנָא דְּחַיִּי, וְכִנֵּישׁ רַגְלָיו לְגַבֵּי הַהוּא אֵילְנָא דְּמוֹתָא, דְּאֵהֲדָר לִיָּה פְּקֻדוֹנִיָּה. כְּמָה דָּאֲתָּ אֲמַר (בְּרַאשִׁית מַט) וַיִּאָּסֶף רַגְלָיו אֶל הַמַּטֵּה. דְּהָא אוֹדִי חֲטָאִי, וְצֵלִי עֲלֵיָּהּוּ.

הַשְׁתָּא בְּעֵי לְאַתְּכַפְּנָשׁ לְגַבֵּי הַהוּא אֵילְנָא דְּמוֹתָא, וְלִמְנַפֵּל, וְלִיָּמָא לְגַבֵּיהּ אֱלִיָּךְ יִי נִפְשִׁי אֲשָׂא. בְּקְדַמִּיתָא, (דף קכ"א ע"א) יְהִיבְנָא לָךְ בְּפְקֻדוֹנָא, הַשְׁתָּא דְּקֶשֶׁרִינָא יִיחֻדָּא, וְעֲבִידְנָא עוֹבְדָא וּמַלּוּלָא כְּדָקָא יָאוֹת, וְאוֹדִינָא עַל חֲטָאֵי, הָא נִפְשִׁי מִסִּירְנָא לָךְ וְדָאִי.

וַיַּחֲזִי בַר נֶשׁ גְרַמְיָה כְּאֵלּוֹ פְטִיר מִן עֲלֵמָא, דְּנִפְשִׁיהּ מְסִיר לְהָאִי אֲתַר דְּמוֹתָא, בְּגִין כָּךְ לֹא אִית בֵּיהּ וְאִ"ו, דְּוָא"ו אֵילְנָא דְּחַיִּי הוּא, וְהָאִי אֵילְנָא דְּמוֹתָא הוּא. וְהָא קָא מִשְׁמַע לָן, דְּרִזָּא דְּמַלְיָה, (כָּאִי קָא מִשְׁמַע לָן רִזָּא דְּמַלְיָה) דְּאִית חוּבִין דְּלֹא מִתְּכַפְּרָן, עַד דְּאֲתַפְטָר בַּר נֶשׁ מֵעֲלֵמָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה כב) אִם יִכּוֹפֵר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תִּמְוֹתוֹן, וְהָאִי יְהִיב גְרַמְיָה וְדָאִי לְמוֹתָא, וּמְסִיר נִפְשִׁיהּ לְהָאִי אֲתַר. לֹאֵו בְּפְקֻדוֹנָא כְּמָה בְּלִילְיָא, אֲלֵא כְּמָאֵן דְּאֲתַפְטָר מִן עֲלֵמָא וְדָאִי.

וְתִקְוֵנָא דָא בְּעֵי בְּכּוֹוְנָא דְּלַבָּא וְכְדִין קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא מְרַחֵם עֲלָיו, וּמְכַפֵּר לִיָּה לְחוּבִיָּהּ. זַכָּאָה הוּא בַר נֶשׁ דִּידַע לְמַפְתִּי לִיָּה, וְלִמְפַלַּח לְמֵאֲרִיָּה, בְּרַעוּתָא וּבְכּוֹוְנָא דְּלַבָּא. וְוִי לִיָּה לְמָאֵן דְּאֲתִי לְמַפְתִּי לְמֵאֲרִיָּה, בְּלַבָּא רְחִיקָא, וְלֹא בְּרַעוּתָא. כְּמָה דָּאֲתָּ אֲמַר (תהלים עח)

וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיהֶם וּבִלְשׁוֹנָם

יִכְזְבוּ לוֹ וְלָבָם לֹא נִכּוֹן עִמּוֹ. הוּא אֹמֵר (תהלים כה) אֵלֶיךָ יי נִפְשֵׁי אֲשָׁא, וְלֹא כָל מְלוֹי אֵלָא בְּלִבָּא רְחִיקָא, הָא גָרַם עֲלֵיהּ לְאַסְתְּלָקָא מִעֲלָמָא, עַד לֹא מְטוּן יוֹמוֹי, בְּזַמְנָא דְהָא אֵילְנָא אֲתַעַר בְּעֲלָמָא לְמַעַבְד דִּינָא.

עמו. הוא אומר (שם כה) אֵלֶיךָ ה' נִפְשֵׁי אֲשָׁא, וְלֹא כָל דְּבָרִיו, אֵלָא בְּלִבְ רְחוּק, זֶה גִּוְרָם עֲלֵיו לְהַסְתַּלַּק מִהַעוֹלָם טָרַם שְׁלֹא הִגִּיעוּ יָמָיו, בְּזַמְן שְׁאֵילֵן זֶה מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם לְעִשׂוֹת דִּין.

וְעַד דָּא בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַדְבָּקָא נִפְשֵׁיהּ וּרְעוּתֵיהּ בְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא יִיתִי לְגַבְיָה בְּרַעוּתָא כְּדִיבָא, בְּגִין דְּכַתִּיב, (תהלים קא) דּוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְגַנֵּד עֵינָי. מְאִי לֹא יִכּוֹן. אֵלָא בְּשַׁעֲתָא דְהוּא אֲתַקִּין גְּרַמְיָה לְהָאִי, וְלִבְיָה רְחִיקָא מְקוּדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קָלָא נְפִיק וְאָמַר, לֹא יִכּוֹן לְגַנֵּד עֵינָי. (אמאי) הָאִי בְּעֵי לְאַתְקַנָּא גְּרַמְיָה, לֹא יִכּוֹן, לֹא בְּעֵינָא דִּיתְתַּקֵּן. כָּל שְׂכַן אִי אֲתִי לְיַחְדָּא שְׂמָא קְדִישָׁא, וְלֹא מִיַּחַד לִיה פְּדָקָא יָאוּת.

וְיִזְכְּנוּ צְרִיךְ אָדָם לְהִדְבִיק נִפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּרַבּוֹנוֹ, וְלֹא יָבֵא אֵלָיו בְּרַצוֹן כּוֹזֵב, מְשׁוּם שְׂכַתוּב (שם קא) דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְגַנֵּד עֵינָי. מַה זֶה לֹא יִכּוֹן? בְּשַׁעֲתָא שְׁהוּא מִתְקַיֵּן עֲצֻמוֹ לְזֶה וְלִבּוֹ רַחֵק מִן הַקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא, קוֹל יוֹצֵא וְאוֹמֵר: לֹא יִכּוֹן לְגַנֵּד עֵינָי. (למטה) זֶה צְרִיךְ לְתַקֵּן אֶת עֲצֻמוֹ, לֹא יִכּוֹן, אֵינּוּ רוֹצֵה שְׂתִתְתַּקֵּן. כָּל שְׂכַן אִם הוּא בָּא לְיַחַד שֵׁם הַקְּדוּשָׁא וְלֹא מִיַּחַדוֹ כְּרֵאוּי.

וּכְפָאָה חוּלְקֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, עֲלֵיהּ כְּתִיב (ישעיה סו) וּבָאוּ וּרְאוּ אֶת כְּבוֹדִי וּגְו'. וּכְתִיב, (תהלים קמ) אֶף צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וּגְו'. אֶתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וּנְשִׁיק יוֹדוּ. אָמַר, אֲלִמְלָא לֹא אֲתִינָא לְעֲלָמָא אֵלָא לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין דִּינִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זַכָּאָה חוּלְקָנָא, וּזַכָּאָה חוּלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דִּיאִינוּן מִתְדַבְּקִין בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים וּגְו'. (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כָּלָם צַדִּיקִים וּגְו'.

אֲשֵׁרֵי חֲלָקִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (ישעיה סו) וּבָאוּ וּרְאוּ אֶת כְּבוֹדִי וּגְו'. וְכְתוּב (תהלים קמ) אֶף צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וּגְו'. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וּנְשִׁיק יוֹדוּ וְאָמַר, אֲלִמְלָא לֹא בָּאתִי לְעוֹלָם רַק לְשִׁמְעַ דְּבָרִים אֵלָיו - דִּי לִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֵׁרֵי חֲלָקִי וְאֲשֵׁרֵי חֲלָקִי יִשְׂרָאֵל, שְׂנֵדְבָקִים בְּקוּדְשֵׁי-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂכַתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים וּגְו'. (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כָּלָם צַדִּיקִים וּגְו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלֵךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן

פְּרִשְׁתָּ נִשְׂא

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר נִשְׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן וּגְו'. רַבִּי אַבְבָּא פְתַח, (תהלים לב) אֲשֵׁרֵי אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב ה' לוֹ עֶזְרָן וְאִין בְּרוּחוֹ

בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.
יְמִלֵךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרִשְׁתָּ נִשְׂא

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, נִשְׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן וּגְו'. (במדבר ד) רַבִּי אַבְבָּא פְתַח, (תהלים לב) אֲשֵׁרֵי אָדָם לֹא יַחֲשׁוּב יי לוֹ עֶזְרָן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה.

רמיה. הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. ויש להסתכל בו, וכך פירושו.

בא ראה, בשעת תפלת מנחה הדין שורה בעולם, ויצחק תקן תפלת מנחה, ויגבורה עליינה שולטת בעולם, עד שבא ונכנס הלילה, בשביל לקבל אותו (לילה). ומזמן ששורה תפלת מנחה, נפרד השמאל לקבל (אותו) ומתעורר הלילה. אחר שמתעוררים כל אותם שומרי הפתחים שבחוץ, כלם מתעוררים בעולם ומתפשטים, וכל בני העולם טועמים טעם מות.

והרי נתבאר. בחצות הלילה ממש מתעורר השמאל במקדש, ושונה הקדושה מעלה ריחות ומשבחת ומרימה קול, ואז עולה ושורה הראש למעלה בשמאל, והשמאל אז מקבל לה.

אז הפרוז קורא בעולם, שהרי זמן הוא להתעורר לשבח למלך. ואז תשבחות מתעוררות, ונמצאת התבשמות הכל אשרי חלקו של מי שמתעורר לזוג זוג זה לשבא הבקר, והזמן מתעורר ומחבקה, ואז זוג הכל נמצא כאחד. (למלך, שבא הבקר והזמן מתעורר ומחבק אותה, אז נמצא זוג הכל כאחד, ואז התשבחות מתעוררות ונמצאת התבשמות הכל. אשרי חלקו של מי שמעורר לזוג זוג זוג).

בא ראה, בשעה שבני אדם יושנים וטועמים טעם מות והנשמה עולה למעלה - עומדת במקום שעומדת, ונבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, וכותבים אותם על פתק. מדוע? משום שהנשמה עולה למעלה ומעידה על מעשי האדם ועל כל דבור ודבור שיוצא מפיו.

ובשאותו דבור שהוציא האיש מפיו הוא פראוי, דבור קדוש של

האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. ואית לאסתפלא ביה, והא אוקמוה.

הא חזי, בשעתא דצלותא דמנחה דינא שריא בעלמא, ויצחק תקן צלותא דמנחה, ויגבורה עלאה שלטא בעלמא, עד דאתי ועאל ליליא, בגין לקבלא ליה (לילה), ומזמנא דשארי צלותא דמנחה, אתפרש שמאלא לקבלא (ליה) ואתער ליליא. בתר דאתער פל אינון נטורי פתחין דלבר, פלהו מתערין בעלמא ואתפשטו. וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא.

והא אתמר. בפלגות ליליא ממש, אתער שמאלא כמלקדמין, וורדא קדישא סלקא ריחין, והיא משבחת וארימת קלא, וכדין סלקא ושריא רישא לעילא בשמאלא, (דף קכ"א ע"ב) ושמאלא מקבל לה.

כדין פרוזא קארי בעלמא, דהא עידן הוא לאתערא לשבחא ליה למלכא. וכדין תשבחון מתערין, ואתבסמותא דכלא אשתבח. זכאה חולקיה מאן דאתער לזוגא זוגא דא. פד אתי צפרא, וימינא אתער ומחבקה לה, כדין זוגא דכלא אשתבח פחדא. (כ"א למלכא, פד אתי צפרא וימינא אתער ומחבק לה כדין זוגא דכלא אשתבח פחדא וכדין תושבחתון מתערין ואתבסמותא דכלא אשתבח זכאה חולקיה מאן דאתער לזוגא זוגא דא).

הא חזי, בשעתא דבני נשא דמיכין, וטעמין טעמא דמותא, ונשמתא סלקא לעילא, קיימא באתר דקיימא, ואתבחינת על עובדהא דעבדת כל יומא, וכתבין להו על פתקא. מאי טעמא. בגין דנשמתא סלקא לעילא, ואסהידת על עובדוי דבר נש, ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה.

וכר ההיא מלה דאפיק בר נש מפומיה אידי

כְּדָקָא יָאוּת, מְלֵה קְדִישָׁא דְאֹרִייתָא וְצְלוֹתָא. הֵיכָא מְלֵה סְלֵקָא, וּבְקַע רְקִיעִין, וְקִימָא בְּאַתְר דְקִימָא, עַד דְעָאֵל לִילְיָא, וְנִשְׁמַתָּא סְלֵקָא וְאַחִיד לְהֵיכָא מְלֵה, וְעָאִיל לָהּ קָמִי מְלֵפָא.

וְכַד הֵיכָא מְלֵה לָאו אִיהִי כְּדָקָא יָאוּת, וְאִיהִי מְלֵה מְמִילִין בִּישׁוּן, מְלִישְׁנָא בִישָׂא, הֵיכָא מְלֵה סְלֵקָא לְאַתְר דְסְלֵקָא, וְכַדִּין אַתְרִישִׁים הֵיכָא מְלֵה, וְהֵוּא חוּבָה עֲלֵיהּ דְבַר נֶשׁ, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (מִיכָה ז) מְשׁוֹכְבַת חִיקָךְ שְׁמוֹר פְּתַחֵי פִיךָ. וּבְגִין כֵּן (תְּהִלִּים לב) אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחְשׁוּב יֵי לוֹ עֲוֹן. אִימַתִּי. כְּשָׂאִין בְּרוּחוֹ לֹא יַחְשׁוּב יֵי לוֹ עֲוֹן. אִימַתִּי. כְּשָׂאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה.

רעיא מהימנא

מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְעַבּוֹד עֲבוֹדַת עֲבוֹדָה וְעַבְדַּת מִשָּׂא בְּאֵהָל מוֹעֵד. (במדבר ד) פְּקוּדָא דְא לְהֵיכָא הַלּוּיִם מְשׁוֹרְרִים בְּמִקְדָּשׁ. וְאִף עַל גַּב דְּאוּקִימָנָא לְעִילָא, הַבָּא צְרִיף לְחַדֵּשׁ מְלִין, דְּהָא כִּהֵן אִיהוּ מְקַרִּיב קֶרְבָּנָא, וְאִיהוּ מִיכָאֵל. לְוֵי אִיהוּ גְבַרְיָאֵל. אִיהוּ צְרִיף לְנַגְנָא.

וְרִזָּא דְמְלָה, (תְּהִלִּים מב) יוֹמָם יַצְנֶה יֵי חֲסֵדוֹ, דָּא חֲסֵד פְּהֵנָּא רַבָּא דְמִיכָאֵל אִיהוּ כִּהֵן הַדְּיוּט לְגַבֵּי מְאָרִיָה, וְעַם כָּל דָּא דְהַדְּיוּט אִיהוּ אַצֵּל מְאָרִיָה. מְלֵךְ דְחֵינִת הַקֶּדֶשׁ אִיהוּ. וּבִרְפַת הַדְּיוּט אַל תְּהִי קֶלָה בְּעֵינֶיךָ, וְהֵאִי אִיהוּ יוֹמָם יַצְנֶה יֵי חֲסֵדוֹ.

וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי, דָּא גְבוּרָה. שִׁירָה: (דברים לג) כְּבוֹד שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ. (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהֲשָׁמָאֵל, וּגְבַרְיָאֵל שְׁלוּחִיָה, וְצְרִיף לְשׁוֹרָה וּלְנַגְנָן בְּחֻדְוָה בְּחֻמְרָא דְאֹרִייתָא, (לאתעסקא לשלחא קרבנא קמי מלכא בחדוה ומאן דלית ליה רשו) לְאִתְעַסְקָא בְּאוּרִייתָא, יְקַיִים (איכה ב) קוּמִי רַנֵּי בְּלִיל לְרֵאשׁ אֲשִׁמּוֹרֹת.

תְּפִלָּה וְתוֹרָה - אוֹתוּ דְבוּר עוֹלָה וּבִקְלַע רְקִיעִים, וְעוֹמֵד בְּמִקּוּם שְׁעוֹמֵד, עַד שְׁנַכְנַס הַלִּילָה, וְהִנְשָׂמָה עוֹלָה וְאוֹחֲזַת אוֹתוּ הַדְּבוּר וּמְכַנְּסוֹתוּ לְפָנֵי הַמְּלָךְ.

וּבְשָׂאוֹתוּ דְבוּר אֵינוֹ כְּרֵאוּי, וְהוּא דְבוּר מְדַבּוּרִים רְעִים, מְלִשׁוּן הַרְע - אוֹתוּ הַדְּבוּר עוֹלָה לְמִקּוּם שְׁעוֹלָה, וְנִרְשַׁם אוֹתוּ דְבוּר וְאוֹתוּ חֲטָא עַל הָאָדָם. זְהוּ שְׂכַתוּב (מִיכָה ז) מְשׁוֹכְבַת חִיקָךְ שְׁמוֹר פְּתַחֵי פִיךָ. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחְשׁוּב ה' לוֹ עֲוֹן, אִימַתִּי? כְּשָׂאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה.

רעיא מהימנא

(רועיה הנאמן)

מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְעַבּוֹד עֲבוֹדַת עֲבוֹדָה וְעַבְדַּת מִשָּׂא בְּאֵהָל מוֹעֵד. מְשׁוֹרְרִים בְּמִקְדָּשׁ. וְאִף עַל גַּב שְׂבָאֲנֵי לְמַעְלָה, כָּאֵן צְרִיף לְחַדֵּשׁ דְּבָרִים, שְׁהָרִי הַכֵּהֵן מְקַרִּיב קֶרְבָּן, וְהוּא מִיכָאֵל. לְוֵי הוּא גְבַרְיָאֵל, הוּא צְרִיף לְנַגְנָן.

וְסוּד הַדְּבַר - (תְּהִלִּים מב) יוֹמָם יַצְנֶה ה' חֲסֵדוֹ, זֶה חֲסֵד פְּהֵן גְּדוּל, שְׂמִיכָאֵל הוּא פְּהֵן הַדְּיוּט לְגַבֵּי רְבוּנוֹ, וְעַם כָּל זֶה שְׁהַדְּיוּט הוּא אַצֵּל רְבוּנוֹ - הוּא מְלֵךְ חֵינִת הַקֶּדֶשׁ. וּבִרְפַת הַדְּיוּט אַל תְּהִי קֶלָה בְּעֵינֶיךָ, וְזֶהוּ יוֹמָם יַצְנֶה ה' חֲסֵדוֹ.

וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי - זוֹ גְבוּרָה. שִׁירָה - (דברים לג) כְּבוֹד שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ. (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהֲשָׁמָאֵל. וּגְבַרְיָאֵל שְׁלוּחֵי, וְצְרִיף לְשׁוֹרָה וּלְנַגְנָן בְּחֻדְוָה בֵּינֵן הַתוֹרָה, (לאתעסק לשלחא קרבנות לפני המלך בשמחה. ומי שאין לו רשות) לְאִתְעַסְק בְּתוֹרָה, קְיָים (איכה ב) קוּמִי רַנֵּי בְּלִיל לְרֵאשׁ אֲשִׁמּוֹרֹת. וְיֵאמָר בְּאֲשִׁמּוֹרוֹת כְּמָה סְלִיחוֹת וְתַחֲנוּנִים וּבְקִשׁוֹת בְּכָל מִינֵי רַנָּה

וְיִמָּא בְּאֲשִׁמּוֹרוֹת, כְּמָה סְלִיחוֹת וְתַחֲנוּנִים וּבְקִשׁוֹת, בְּכָל מִינֵי רַנָּה בְּגְרוּנִיָה, דְּאִיהוּ כְּבוֹר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזוהר העולמי - 0548436784)

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In *The Letters Of The Chofetz Chaim* (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the *sefer Meir Einei Yisroel* (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the *sefer Maaseh Ish* (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman **that there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).